

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SHERRYL WOODS

Kojujõudmine

Originaali tiitel:
Sherryl Woods
Stealing Home
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by Sherryl Woods
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11388020
ISBN 978-9949-82-679-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Armsad sõbrad!

Mul on nii hea meel, et kõige esimene „Armsate Magnooliate“ sarja raamat saadaval on. Kui ma selle mõtte peale tulin, kirjutada raamatusari kolmest eluaegsest sõbrast, kes on üheskoos paksust ja vedelast läbi tulnud, ei olnud mul aimugi sellest, kui palju naisi algsesse tuumikusse aastate jooksul lisandub, või kuidas lugejad seda sidet ja kogu Serenity kogukonda Lõuna-Carolinas armastama hakkavad.

Naisena ma arvan, et me kõik oleme jõudnud arusaamisele, et perekonna kõrval on meie sõbrad kõige tähtsamad inimesed meie elus. Ja sõbrused, mis on ajaproovile vastu pidanud, naistega, kes teavad meie minevikku, meie vigu, meie väikseid rämpaseid saladusi ja armastavad meid ikkagi, on kõige tugevam side üldse. Sõbrad on olemas, et tõsta meie tuju, kui meil on lihtsalt halb päev või tohutu kriis. Nad suudavad meid naerma ajada, meiega koos tähistada, koos nutta ja meile meenutada, et isegi kõige halvemal päeval on elu siiski elamist väärt.

Kui te kohtute Maddie, Dana Sue ja Heleniga alles esimest korda, siis ma loodan, et teile meeldib väga neid tundma õppida. Kui juba värskendate oma sõprust nendega, siis ma loodan, et see toob teie näole naeratuse või kaks. Kõige rohkem loodan ma seda, et teie elus on olemas soojad, imelised sõbrad ning et te peate kalliks iga nendega koos veedetud hetke.

Parimate soovidega

SherryL

ESIMENE PEATÜKK

MADDIE KESKENDUS AVARALE mahagonipinnale, mis laius tema ja mehe vahel, kes oli kakskümmend aastat tema abikaasa olnud. Poole tema elust. Tema ja William Henry Townsend olid olnud keskkooliaegsed kallimad Serenitys, Lõuna-Carolinas. Nad abiellusid enne kolledži viimast aastat, mitte sellepärast, et Maddie oleks rase olnud, nagu mõned tema kiirustades abiellunud sõbrad olid olnud, vaid seetõttu, et nad ei olnud tahtnud ühise elu alustamisega rohkem hetkegi oodata.

Seejärel, pärast seda, kui nad kooli lõpetasid, olid Billil kurnavad meditsiinikooliaastad, samal ajal kui Maddie töötas algtaseme raamatupidajana, raisates oma kraadi ärinduses, lihtsalt selleks, et neid rahaliselt pinnal hoida. Ja seejärel kolme lapse rõõmuküllane saabumine – sportlik, sõbralik Tyler, nüüd kuusteist; nende naljamees Kyle, neliteist; ja üllatusõnnistus Katie, kes sai äsja kuueseks.

Neil oli olnud täiuslik elu ajaloolises Townsendi majas Serenity kõige vanemas piirkonnas, ümbritsetud perekonnast ja eluaegsetest sõpradest. Kirg, mida nad kunagi jagasid, oli ehk pisut jahtunud, aga nad olid olnud õnnelikud.

Või siis nii oli Maddie arvanud, kuni päevani mõni kuu tagasi, kui Bill talle pärast õhtusööki otsa vaatas, ilme kauge nagu võõral, ja selgitas rahulikult, et ta kolib välja ja hakkab koos elama... oma kahekümne nelja aastase meditsiiniõega, kes on juba rase. See oli, tema sõnul, üks neist asjadest, mis lihtsalt juhtus. Ta ei olnud päris kindlasti kavatse nud Maddiet rohkem mitte armastada, veel vähem kellessegi teisesse *armuda*.

Maddie esimeseks reaktsiooniks ei olnud šokk või jahmatus. Ei, ta oli naernud, oli olnud kindel, et tema intelligentne, hooliv Bill ei ole

sääraseks haletsusväärseks klišeeks võimeline. Alles siis, kui mehe kauge ilme kõikumatult paigale jäi, sai ta aru, et too oli surmtõsine. Just siis, kui elu oli mugavasse rutiini loksunud, oli mees, keda Maddie oli kogu südamest armastanud, ta uuema mudeli vastu välja vahetanud.

Ta oli istunud juhmistunult mehe kõrval, kui too selgitas lastele, mida ta kavatseb teha ja miks. Bill oli välja jätnud selle osa, mis uue väikese poolvenna või -õe saabumist puudutas. Seejärel, endiselt juhmistunud, oli Maddie vaadanud meest välja kolimas.

Ja pärast seda, kui Bill oli läinud, oli tema pidanud tegelema lastega: Tyler käitus vihaselt, Kyle tõmbus harjumatusse vaikusesse ja Katie nuuksatas pidevalt südantlõhestavalt; samal ajal kui ta ise oli kui tardunud ja seesiselt täiesti tühi.

Maddie oli olnud see, kes pidi tegelema laste šokiga, kui ka nemad beebist teada said. Ta oli pidanud oma kibedust ja viha varjama, kõik selle nimel, et olla hea lapsevanem, küps ja rahulik. Oli päevi, mil ta oli tahtnud needa doktor Phili ja kõiki neid rahulikke, mõistlikke saateid, kus mees ütles vanematele, et laste vajadused on kõige olulisemad. Millal, tahtis Maddie teada, tema vajadused tähtsust omama hakkavad?

Päev, mil ta on üksikvanemana täiesti omapead, oli saabumas varem, kui ta oli arvanud. Jäänud oli vaid lahutuse üksikasjad paberile panna, et kahekümne aasta pikkusele abielule must valgel lõpp teha. Mitte miski neil paberilehtedel ei maininud purunenud unistusi. Mitte miski ei maininud nende südamevalu, kes maha jäeti. See kõik taandati otsustamisele, kes elab kus, kes sõidab millise autoga, alimentide suurusele – ja ajutisele elatisele, kuni Maddie rahaliselt ise jalul suudab seista või kuni ta uuesti abiellub.

Maddie kuulas oma advokaadi tulist võitlust selle viimase tingimuse ajutise olemuse vastu. Helen Decatur, kes oli tundnud nii Maddiet kui Billi praktiliselt terve igaviku, oli tipptasemel lahusadvookat, kellel oli üleriigiline maine. Ta oli ka üks Maddie parimaid sõpru. Ja kui Maddie oli liiga väsinud ja liiga kurb, et enda eest võidelda, sekkus Helen, et seda tema eest teha. Helen oli blond barrakuuda äri-
naisedkostüümis, ja Maddie ei olnud kunagi tänulikum olnud.

„See naine töötab, et sind meditsiinikoolist läbi aidata,“ sähvas Helen Billile, täielikult omas elemendis olles. „Ta loobus omaenda paljutöötavast karjäärist, et sinu lapsi kasvatada, sinu kodu korras hoida, aitas sinu kontorit juhtida ja toetada sinu tõusu Lõuna-Carolina meditsiinikogukonnas. See, et sul on ametialane maine kaugel väljaspool Serenityt, on nii tänu sellele, et Maddie rügas nagu hull, et see toimuda saaks. Ja nüüd sa ootad, et ta hakkaks rabelema, et endale töömaastikul koht leida? Kas sa tõesti arvad, et viie või isegi kümne aasta jooksul suudab ta võimaldada sinu lastele elustiili, millega nad harjunud on?“ Ta puuris Billi pilguga, mis oleks kõiki teisi hävitanud. Billi hoiak peegeldas täielikku huvipuudust Maddie ja tema tuleviku vastu.

Just siis teadis Maddie, et see oli lõplikult läbi. Mitte miski muu, mehe nagu muuseas öeldud sõnad selle kohta, et ta on naist petnud, kolimine, ei olnud teda veennud, et see tõepoolest ongi tema abielu lõpp. Kuni selle hetkeni, kuni ta oli näinud seda hoolimatut ilmet oma abikaasa kunagi soojades pruunides silmades, keeldus ta uskumast, et Bill korraga mõistusele ei tule ja talle ei ütle, et see kõik oli olnud üks kohutav viga.

Ta oli kaasa triivitud kuni selle hetkeni, sügaval eituses ja valus, aga rohkem mitte. Viha, võimsam kui miski muu, mida ta kunagi elus tundnud oli, pühkis temast läbi jõuga, mis pani ta püsti tõusma.

„Oodake,“ ütles ta, hää l raevust värisemas. „Ma tahan, et mind ära kuulataks.“

Helen silmitses teda üllatunult, aga Billi näol olev jahmunud ilme andis Maddiele julgust jätkata. Mees ei olnud oodanud, et ta vastu hakkab. Maddie mõistis nüüd, et kõik need aastad mehele meele järele olemist, mehe esikohale seadmist, olid Billi veennud, et Maddiel ei ole üldse selgroogu, et ta teeb mehe jaoks perekonna juurest – tema juurest – tagasi vaatamata lahkumise lihtsaks. Bill oli arvatavasti sellest hetkest saati, kui Maddie tegi ettepaneku proovida kokkulepet sõlmida, selle asemel et lasta mõnel kohtunikul nende lahutuse tingimused määrata, kahjurõõmu tundnud.

„Sul on õnnestunud kaksikümne aastat meie elust sellele taandada,“ ütles Maddie, kokkuleppepaberitega mehe suunas lehvitades. „Ja mille pärast?“

Muidugi ta teadis vastust. Nagu nii paljudel teistel keskealistel meestel, oli ka Billi pea pöördunud temast poole noorema naise poole.

„Mis juhtub siis, kui sa Noreenist tüdined?“ küsis Maddie. „Kas vahetad tema ka välja?“

„Maddie,“ ütles mees jäigalt. Ta sikutas oma nimetähtedega kaunistatud särgi varrukaid, sõrmitsedes kaheksateistkümne-karaadi-seid mansetinööpe, mis Maddie talle kõigest kuus kuud tagasi nende kahekümnendaks pulma-aastapäevaks oli kinkinud. „Sa ei tea minu ja Noreeni suhtest midagi.“

Maddie suutis näole naeratuse manada. „Muidugi tean. See on lugu keskealisest mehest, kes püüab end taas noorena tunda. Minu arvates oled sa haletsusväärne.“

Olles nüüd, mil ta oli saanud lõpuks oma tundeid väljendada, rahulikum, pöördus Maddie Heleni poole. „Ma ei suuda siin rohkem istuda. Nõua välja kõik, mis sinu arvates õige on. Tema on siin see, kellel on kiire.“

Selg sirge, lõug kõrgel, kõndis Maddie välja advokaadi kabinetist ja sisse oma ülejäänud ellu.

TUND AEGA HILJEM oli Maddie oma peene kootud kostüümi ja kõrged kontsad varukateta särgi, lühikeste pükste ja väga kantud jooksukingade vastu vahetanud. Panemata tähele varahommikust kuumust, kõndis ta poolteist kilomeetrit oma väga vihatud võimlasse, kus õhk oli täis higilõhna. Asudes peatänava vahetus läheduses kõrvaltänaval, oli võimla kunagi olnud vanamoodne kümneseidise pood. Kollaseks tõmbunud linoleum põrandal viis tagasi sellesse aega ja määrdunud seinad ei olnud värvikihti näinud sellest ajast, kui Dexter selle paiga 1970. aastatel ostis.

Kuna kõnd kesklinna ei olnud teda vähimalgi määral rahustanud, sundis Maddie end linttrenažöörile ronima, valis kõige suuremat väljakutset esitava programmi, mida ta iial üritanud oli, ning jooksis. Ta jooksis, kuni jalad valutama hakkasid, kuni tema professionaalselt triibutatud, lõuani ulatuvad juuksed läbimärjad olid ja higi talle silmadesse valgus, segunedes pisaratega, mis ärritava moel endiselt silmisse kerkisid.